

פרפראות הרב משה קלין

"ולכל היד החזקה ולכל המורא הנדרול אשר עשה משה לעני כל ישראל" "לענין כל ישראל" ר' כתנוס, לוי, ישראלים. (משמרת איתמר)

אותיות סוף התורה והחילתה הם אותיות ל' בראשית, ולענין כל ישראל, לטעו שחת' ח' נדמה ל' ברא, כמו שהלב נתן חיוט לכל האבירים וממנו ועל ידו הם ניזונים, כך הצדיק, כמו שאמרו ח' כל העולם ניזון בשבייל חננא בני, וו'ש: "משה-המורא, צריך להיות - לעני כל ישראל", שהיה להם לעיניים, להאריך להם את הדרכם ילכו בה, אשר בים,

ולמדם תורה ומצוות, כי הוא הלב הנרמו בסוף התורה ובחילתה. (אמורת טהרות ל' ביןין הרادر מתנים)

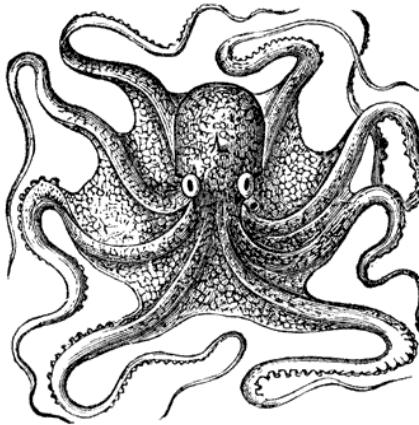
רמו נפלא המרומו בארכעת המינים, כדיוע בראשונים (רבמ"ן פרשת אמרו) שענין ארבעת המינים באים לתקון חטא אדם הראשון בעז הדעת, רמו נפלא לו מבייא הגאון הפלאל"ה בספרנו פנים פות' ע"ה פרשת אמרו: בתורה נאמר "כ' עז הדעת טוב ורע" ותקדנו לחסיד ר' רע' והוא מני הדעת ישאר עז' הדר, ש' עז הדעת' עללה רע' מען הדעת' ישאר עז' הדר, ש' עז הדעת' עללה רע' 639 ואם תסיר ממנו מספר ר' רע' דהינו מספר 270 ישאר מס' 639, והוא כמספר עז' הדעת' העולה מס' 639, וגם מספר ערבי נחל' עללה מבני עז' הדוד עם הכלול, עללה מבני עז' הדעת' וזה שבתו הראשונים ש' עז' עבות' הוא רמו לאברהם יצחק ויעקב, כי עז' הדעת' עללה במספר א' אברהם יצחק יעקב' עז' הכלול; שהוא גם תקון לחטא עז' הדעת. וכן כפות תרמם, כי תמר' עוללה במספר 640, מבני עז' הדעת' עם הכלול, הרי שב' מינים רמותים תקון חטא עז' הדעת.

אין נשים יושבות בסוכה, כי היא מצוות עשה שהומן גרמא ונשים פטורות מהן, אבל נשים מברכות על אתרוג, כי מכואר במדרשים, עז הדעת שאבלה זהה ממנה, אחרוג היה, ועל כן מברכות עליו כדי לתקון אותו החטא,

רמו נפלא הובא באדרת אליהו, לרבענו הנר"א, בחומש דברים, על עין הללב, ספר דברים כולל כל התורה, וחמשה פסוקים הראשונים בחומש דברים, הם הכלול של כל ספר דברים, והם בגנד חמישה חומשי תורה, ובארבעה פסוקים הראשונים של דברים, יש ר' מ"ח אותיות, בגנד ר' מ"ח מצוות עשה. וכן לולב כולל ר' מ"ח מצוות עשה, וכולין בהלויב כל התנ"ך, שהם רישיון וסיפא של תורה ונ"ד, (וכמו שהובכר כבר ברוחם בחלותם לולב, שהלויב הוא בגנד התורה, ורומו באותיות לולב, התורה מתחילה ב' בראשית, ומסתימת ב' לעני כל ישראל, והנ"ך מתחילה ב' ווי, ומסתימת ב' וועל), וכן ב' פסוקים הראשונים של ספר דברים, יש כ'チבות בפסוק ראשון, ובפסוק שני יש עשרチבות, שביחד הם ל' ב'チבות, והוא בגנד מה שאמר בספר יצירה ל' ב' נticות של תורה, ובשוו פסוקים الآחרים יש ל' י'チבות, וביחד מתחלק באופן של לו-לב, הרי שענין לולב מרומו בחומש דברים, שככל בו כל התורה.

פרשה מפורשת הרב דוד שרubi

הרחמן הוא יוכנו לישב בסוכה ערו של לוויתן! מה זה הלויתן? ומה פתאום שנרצה לשבת בסוכה העשויה מעור של דג (תחשבו על הריח, הרי אם נעשה את הסוכה שלנו היום, מעור של דג, היא תהיה פסולה)?!

אקדים הקדמה - כתוב בנביא ישעה: (כ' ז' א') ביום ההוא יפקד ה' בחרכו הקשה והגדולה והחזקת על לוויתן נחש ברוח ועל לוויתן נחש עקלתון וחרג את התנין אשר בים, הרבה יש בגמרא ובמדרשים ובבדורי המפרשים בכיוור מה זה לוויתן, ומה זה נחש בריח, ומה זה תנין, וריבוי הפירושים והענינים הם מפני דרכי הלימוד בפשט רמו דרש וסוד אשר כולם אמת. אבל נראה לפреш בכיוור הפסקה שהוא מדבר על היצר הרע (ועין בוחר פרשת פקודי ר' רם ה' ע' א) שני מני יצר הרע יש! כתוב בבראשית - והנחש היה ערום מכל חית השדה, וכתוב שם המספרנו ונרשום את עיקר דבריו: שהנחש הוא שטן הוא יוצר הרע, ודרך העבירה שהאדם עושה בגל היצר הרע, הוא שהכח המתואווה שיש לאדם מהטיה האדם על ידי צירוף כוח המדרמה, ואת אומרת שיש שני כוחות באדם שגורמים לו לחטא, הכוח הראשון והຕאהו ולאוכל יש לאדם תאווה שהוא רעב ומאוד רוצה לאכול, והכוח השני

פרנס השבוע

ר' אשר ויינברגער ורעיתו היי'ו
ילו לערחה והצלחה בכל מעשה ידיהם, נתת
אור' ימים, בלא ריאות איטה

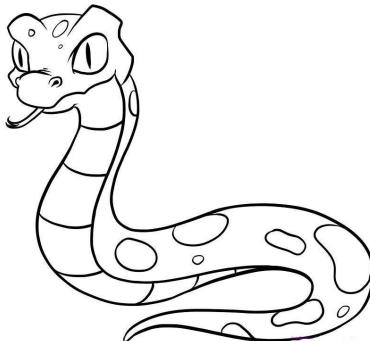
משפט שלמה הרב שלמה כהן

כמה יעלה לו האתרוג בהתחשב בעובדה שmedi שנה דני ערך בכיתת הכנסת מכך של אתרוגים מהודרים מאחר כוונה ברורה לשלם לדני בהזדמנות מכירה של אתרוגים המפוזרים, הוא קח את הפרדים המפוזרים, הוא קים את הבسطה שלו בפירושו עם עשר חנויות של הפרי היקר. חקרו הטוב איזיק היה מעין באתרוגים לבחור את האתרוג הכי איזיק היה ממעין באתרוגים שביבוק יום טוב ראשון באמצע אמרת הל' הו נזכר ונחרד מהמחשבה עד שמצא חן בעינויו כמנדל איפיל עם פיטם. אבל דני לא היה נמצא כי הוא קפוץ להתפלל מנהה, ואיזיק היה צrisk כבר למהר לבתו למגור ר' אמרת שאר מפי השכנים שדי נסע לח' ולכון ר' במווצאי החנות לחג. איזיק ידע פחות או יותר

יש לו משקל ויש לו מידת, כי כבר איןנו מושל על כל העולם ואף לא על עצמו, בעת שיק בודד והוא יתיר, וכמו שכותב הנארון רבי ישראלי משלאנט - הדרמין נחל שופט והשכל יטבע!! ובaan בישועה רמו הפסוק לשני המינים של היצור הרע, שלויתן נשח בריה הוא יצור הרע של כה המתאותה, ולבן הוא נקרא נשח בריה,

וכמו במשכן הייתה את הבריה החיצונית, ובלא הבריה אין מה שיתופם את הקירות שלא יפלו, כמו בדלת שאם אין את הבריה כל הדלת תיפול! כך בעולם הזה הוצר של כוח התאותה הוא יצר שבו כל העולם מתקיים, בילוי היצור הזה אף אחד לא היה יכול ולא היה מתחתן!

לווייתן נשח עקלתוν הוא יצור הרע של כה המדמה, וכך היצור הרע של כה המדמה! מתעלק ומעוזות זו ימינה ושמאליה, וזה היצור הרע של כה המדמה! ואמר שה' יחרוג את התנין אשר בים, ונראה שאין זה עוד סוג של שיק בודד ומשקל כי הוא ענק! הוא שליט ביציר הרע ולא יצר הרע שלט בו! וזה בונת הכלים שאמרו שקומתו של אדם הראשון הייתה מסוף העולם ועד סוף!

זה אומתת תוספת הדמיון שהאדם מוסיף צבע מאכל לשתייה, ומקשת את המאכל כדי שייהי יפה, וזה כבר הכוח השני של הכוח המדמה, וכך כתוב הספרינו על הכוח המדמה: המוביל אליו דמיוני התענגנים החמורים להטאות עיקר סיבת כה המתאותה שלא נברא אלא לקיים טבע העולם ויבוא הדמיון לדוכב על תאותו להטותו בדרך חטא.

זאת אומתת שהקדוש ברוך הוא ברא לאדם כה התאותה כדי שהעולם יתקיים, איך אדם י飭 אם הוא לא יוניש תאה לאכול? ואם אדם לא יכול הרי ימות! לכן כוח התאותה הוא לצורך קיום העולם! אבל התוספת של כוח הדרמין רוכב על הכוח המדמה ומשתמש בתאותה כדי לנגורם לאדם לחפש ולהסיף עוד דמיונות בתאותה - וזה הנחש! הנחש הוא הדרמין הזה שרכוב על התאותה! וזה השטן וזה מלאך המות!

זהו אמרו שישעור קומתו של אדם הראשון היה מסוף העולם ועוד סופו ולאחר מכן החטא נתמעט קומתו שנאמר - ותשת עלי בפק, וביאור הדברים - שקדום החטא אדם הראשון לא היה כובל לצמצום של מדה או משקל כיון שהוא שליט ברכחו ואין גובל למלعلا שלו; לא שיק לומר עליו שהוא רק מטר שמנונים ושוקל מאה קילו! כי לא שיק בודד ומשקל כי הוא ענק! הוא שליט ביציר הרע ולא יצר הרע שלט בו! וזה בונת הכלים שאמרו שקומתו של אדם הראשון הייתה מסוף העולם ועד סוף!

אבל לאחר החטא הרי יוכוב עליו הדרמין והדרמין הזה מכוב בשכלו כמו אויב מבית! והוא מיעוט קומה, והוא מנמק את הגובה, האדם כבר

משפט שלמה - המשך

הרא"ש קושיה על הראב"ר כי בראש" מדבר ששני מתכוון לשלים כסף אלא עדשים, ובזה יש לומר שאינו רוצה בעדשים וכן רון שגדלים המליך לא באל משוערים הותר לדוד המליך להמלחיף, אבל בכיסף אין ספק שנייה לבעלים לקבל ולבן בכוונה לשלים כסף גם הרא"ש מורה שלא היו צרכיהם להגעה לטעם של זכין לאדם שלא בפניו. וכך בפרק מהר"ש ר' יונה אמר ר' יונה אמר וחובתו ואין האתור נחשב גובל בידו, אבל כמוכן שעליו לשלים.

אבל צרכיהם לזרא שאין המוכר מקפיד לקבל תשלום במזומנים לפני שהוא משחרר סחורה, שאם כן היה גובל אבל במרקחה שלנו שהמוכר קונה הם טובים טובים אפשר לומר שגם הסתם הוא מסכימים, כמו שראנינו בשמעוدني לא הקפיד. אבל קשה על כל מה שאמרנו מהמחבר בחו"ט ט' שמה סעיף א' שכחਬ שאסור לנווב ע"מ לשלים אח"כ, וכן בס' שנת סעיף ב' מבואר שאסור לגוזל אפילו ע"מ לשלים דבר יפה ממש. וצריך לומר שמדובר בחפץ שאינו עומד להימכר, וכן יש בה איסור גול. אבל מדברי הש"ך נראה שיש לו דרך אחרת בסוגיה זו, יוכל להיות שלדעתו יש כאן גול, ומה שכחתי הוא לדעת המנהה אפרים.

עומדים למכוירה ודעתו לשלים ובזה אין שום איסור עכ"ד.

ומדבריו רואים שלקיחת חפץ העומד להימכר מבלי לשלים וללא ידיעת הבעלים אינו גנב אם דעתו לשלים אה"כ. אבל מדברי הרא"ש (שמעובאים בטור חו"ט ס' שנות) נראה שאין הדבר כן.

הג"מ במסכת ב"ק דף ס' מספרת על מלחת דוד בפלישתים. החיללים הפלישתיים היו מתחבאים בתוך גידושים של שעורים שהיו שייכים ליודדים, דוד המליך רצה לשוף את הגידושים וליתן לבעלי הגידושים עדשים במקומות (כי עדשים נחשים כיior טוביים משערויים) וכן אע"פ א"א היה לקבל את הסכמתם של בעלי הגידושים. וכן לאדם שלא בפניו. וסביר הוא בספר מהנה אפרים ההלכות גולה ס' ה' שמשמעותה הגידושים של שעורים היו עומדים להימכר ואע"פ כן לא יותר לדור לשוף אותן אלא משום שוויכה בעלה וצעק בחזרה שלא מגיע לו נידוי, ואדרבה, ריש לקיש צרייך להיות בנידוי כי שם אותו בנידוי בלי שם סיבה. הלו שניות לשאול בבית הדין מי צודק, בית הדין הצידקו את האיש שלא היה ריש לקיש צרייך לנדרות אותו. ושוראים המפרשים מדוע?

ומכאן נראה שאסור לקחת חפץ העומד להימכר בלי דעת הבעלים אע"פ שכונתו לשלים אה"כ ודלא בדברי הראב"ד. ומתרין המנהה אפרים שאין מדברי

טעותו דני לא היה מוטרד כלל ואמר שאין בעיה ואתה יכול לשלים לי אחרי ההג. אך דבריו לא הרגינו את איציק שהחשש שלא יצא ידי חובת היום וכן ניגש לבתו של הרב לבדר את השאלה: האם הלוקח אתרוג העומד למכירה ע"מ לשלים אה"כ, מבל' שהמוכר יודע מואה נקרה גולין?

תשובה הרב:

האתרוג היה של איציק מהרגע שהוא משך אותו מהבסתה של דני ביוון שהאתרוג היה עומד להימכר והוא מתכוון לשלים.

הסביר:

מספרת הגمراה במס' מועד קטן מעשה בראש לקיש שהיה שומר על פרדים ובאייש אחד וקטף פירות, צעק עליו ריש לקיש שהוא גנב, ושם אותו בנידוי, אבל האיש לא נבהל וצעק בחזרה שלא מגיע לו נידוי, ואדרבה, ריש לקיש צרייך להיות בנידוי כי שם אותו בנידוי בלי שם סיבה. הלו שניות לשאול בבית הדין מי צודק, בית הדין הצידקו את האיש שלא היה ריש לקיש צרייך לנדרות אותו. ושוראים המפרשים מדוע? הלא האיש עבר על לא תגוזל ועל זה מגיע לו נידוי! ומתרץ הראב"ד שהטעות של ריש לקיש היה שהוא לא התרה באיש לפני הנידוי. כי שמא חשב האיש שהפירוט

מלך המשיח דכתיב ביה הראשון לציון הנה הנם ולירושלים מבשר אתן ע"כ, הנה שכל הטובות יבואו משום מצות ד' מיניהם ומפני שבכולן נאמר ראשון והוא צ"ב, ונראה בכוונה המדרש דהנה אחר כפירה ביו"ח"פ היה כעין חזקה שביוחכ"פ הבא יהיה שוב זוקק לכפירה וכשם שהיה ביו"חכ"פ שקדם, אלא שמעלה גדולה יש לישראל בכ"ז והוא מעלה ולקחתם לכם ביום הראשון, מלת הראשון, והוא שמיד לאחר הכפירה מעשי הראשונים הם בעניין מצוה זה יורה על רצון יהושע לרשות רצון קונו אלא שטבע החומר הוא המכשילו בהמשך חומן, וזה שאמרו בזכות ולקחתם לכם ביום הראשון היינו הרצון האמתי של ישראל לידך בבוראו וע"כ הראשון אצלו הוא מעשה מצוה, בזכות זה זוכים לכל הטובה העתידה לישראל משא"כ בשאר האומות, ומעלה זו יורה לעם ישראל משום שהם עצם ראיית מעשה ראשית, משא"כ בשאר אומות שאין הם ראיית מעשה ראייה אמרו נשמע, והגוי המופלג אף הוא נקרא ע"כ תחוללה אמרו נשמע, וזהו ההיפך ראשית לרעה שנאמר הראשית גוים עמלק וזהו ההיפך הגמור מראית הישראל שיהיה לו טبع הראשון לרעה נקרא הראשית כי ישראל הם הראשית ועמלק הם הפכים, ויבואר מעלה הישראל בלשון הראשית ומעלה מעשיהם מעשה ראשון כמה דחוין בולקחתם לכם ביום הראשון.

אשר נשמר לצדיקים לטובה, וכך שכתוב בבראשית פרק א' - ויברא אלהים את התנינים הגדלים, ופרק ר' הוא לוייתן ובן זוגו שבראום זכר ונכח והרג את הנכח ומלחה לצדיקים לעתיד לבא ע"כ, והכיאור בו הוא שיש יצר שנשמר לצדיקים לטובה, לעתיד לבוא, אם עד עבשו היה אפשר להשתמש ביצור הרע לטובה או לרעה, וגם תלוי איזה סוג של יציר הרע, לעתיד לבוא הצדיקים יקבעו הרבה מהיציר הזה כי הם משתמשים עם זה לטובה כדי לעלות עוד ועוד בעבודת השם.

וזה הביאור של – הרחמן הוא יוכנו לישב בסוכת ערו של לוויתן! שנוכה להיות מלאה של הויתן והנחש הזה, היצר הרע הזה - דוקא וזה שהיסוכך על הצדיקים ויגן עליהם, ואית אומרת שעיקר התפילה היא לא שהקדוש ברוך הוא עשה סוכה מעורו של לוויתן, כי זה ברור שייהי את המושג הזה, אלא אנו מתפללים שייהי לנו זכות להיות מלאה שישבו בסוכה זו, שניהה הצדיקים שהיציר ממשיכם להם לטובה והוא טוב להם!

(לשון לימודים)

ביקרא רבה פרשה ל' אות ט"ז ר' ברביה בשם ר' לוי אמר בזכות ולקחתם לכם ביום הראשון הרי אני נגלה לכם ראשון ופורע לכם מן הראשון והעו הרשע כתיב ביה ויצא הראשון, ובונה לכם ראשון והבית המקדש רכתיב ביה כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו, ומביא לכם ראשון וזה

"שמחה בית השוואת"

* * *

בעזיה"ת במו"ש"ק ב' דחוה"מ

שמחה חג בלילווי תזמורת

**בשעה 19:30 בבית הכנסת בני ישראל (בית הכנסת האשכנזי)
הציבור מוזמן, על משפחתיו ואורחיו.**

בעזיה"ת ממו"ש"ק ב' דחוה"מ

יתקיים שיעור ולימוד בזוהר הקדוש כל מוצאי שבת

אחרי ערבית במשך 15-20 דקות

לעלוי נשמת רבי יחזקאל כדורי זיל

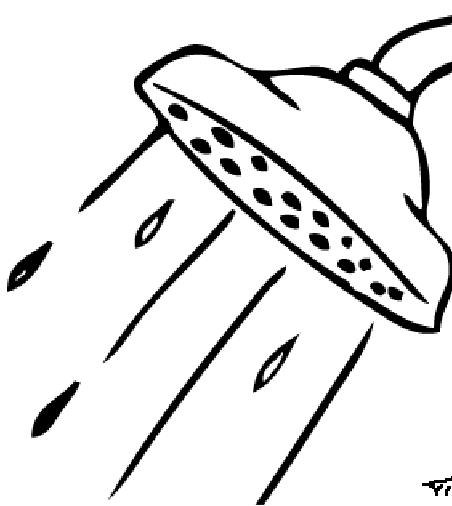
בבית הכנסת הספרדי

רחליצה בשבת ויו"ט

שאלה: האם מותר להתקלח בשבת וו"ט? השאלה יותר נוגע בשחל וו"ט סמוך לשבת באופן שיחיה ב' או ג' ימים רצופים של שבת וו"ט.

הקדמה: ע' נגמ' שבת דף מ', שאסור לרחוץ כל גוף בשבת בחמש שוחחמו מערב שבת⁽⁴⁾. והוא מפני גזירה שמא יבוא להחם בשבת⁽⁵⁾. ובו"ט יש מה' ראשונים אם מותר להתקלח במים שהוחחו מערב וו"ט. ולמעשה האש"ע מקיל, והרמ"א כתוב שהמנגה לאסורה⁽⁶⁾. אבל כל זה דוקא במים שהוחחו מעיו"ט, אבל לענין להחם מים בו"ט עצמו כדי להתקלח כל גוף, בוה אסור לכוריע⁽⁷⁾. [והטעם לזה נחקרו הראשונים, ע' לקמן בעוראה]. ובכל זה לענין מים חמים, אבל לענין מים צונני, מדינה גنم' בין בשבת ובין בו"ט מותר לרחוץ כל גוף בצונן⁽⁸⁾. וכן פסק בש"ע ס' שכו ס' א להקל לרוחץ בצונן, והרמ"א אינו חולק עליו. מ"מ ע' לקמן שהמנגה הוא לא לרחוץ אפילו בצונן.

לרחוץ בימים צונן: כתבנו שהIASOR להתקלח בשבה (וירט) בימים חמין, הוא מחהמת חשש שהוא יבוא להחם מים בשבת. ולכן לרחוץ בימים צונן, מותר. אבל ע' בגמ' א' ובג' ב' שהביא מנהג מהמהרוי^๔, שנוהג לא לרחוץ גם בימים צונני^๕. והטעם להה הוא בעיקר מושם חשש סחיטה^๖. [וההרואה ר' מוסיף, שכיוון שעכשיו לא נהנו לרחוץ בצונני, א'כ יפה נהנו גם לא לשלך למסונה^๗. ע' גמ' ב' ובגה'ל שמאריך בזה^๘.]

להתקלח במים צונן: ע' באגר"מ שכח שמצוינו בגמ' ובש"ע שיש חילוק בין "רוחיצה" שהאדם נכנס לתוך המים, ו"טיפחה" שישופך המים על גופו, שאון "טיפחה" נכלל ב"רוחיצה" (ו'), ולכן כרב האgor"מ שבוגרנו למן הרגע של המהורי"ל מצינו רק שנחנו לא "לרחוץ" בצונן, ולא מצינו בהדייא בשום אחד מהפסיקים שנחנו גם לא "להשתטף" בצונן, ואם אמת ששם טיפחה בהם נכלל במנחה של המהורי"ל, היה לנו להתגשים את זה בהדייא, וכך ייש לומר

שלחタルח במקלהת שלנוabis זונן יהוה מותה^(א). עוד כתוב שם באנר"מ שאף שריאינו שכן נהגו ההמון עם בומניינו גם לא להתקלה, אפשר שהכל מבוסס על טעות, וא"כ אין על זה חשיבות של "מנגה". מ"מ כתוב שאפשר שהוא מנהג חדש (חוין מנגה המהרי^(ב)) מטעמים טובים כדי שלא יבוא להשתמש בהםים חמיים במקלהת כדרכו בחול. ומסיים האנ"מ שיש להחמיר בלא צער, אבל בשמצטער יש להקל^(ג).

מצטער: עכ"פ האנרג' מסתפק אם בכלל יש שום מנהג לא להתקלח בעזון במקלהת שלנו, ולמן מכך כשמצטער. ואפלו אם כן בכלל במנוג של המהרי"ל, מ"מ ע' בקצתה"ש שכח על מנתג של המהרי"ל להקל במצטער⁽⁵⁾. ועוד ע' ברע"א, הוכאה בהב"ל ר"ס שכו, שבמצטער מורה לוחץ בשבת אפילו ביום חיים (שהוחמו מבע"י), שלא גורו נורית מרוחצאות במקום צער. ועל כרחך ה'מצטער' של האנרג' ובקצתה"ש אינו שווה לה'מצטער' של רע"א. אלא בחומר ממנוג⁽⁶⁾.

לחם ב'יו'ט: עד כאן דרבנו לענין לרוחן במים צנוגני. אבל לענין להחם מים ב'יו'ט עצמו כדי לרוחן כל גוףו, זה אסור. ונחלקו הראשונים למה אסור הוא. הרמב"ם וסיעתו סוברים שהוא אסור מדרבנן מלחמת "גירות מרוחצאות" (ונכלל בגוראה שנגורו בשבת לא לרוחן במים שהוחמו מעיר"ש^(ט)). והם, וסיעתו סוברים שרחיצת כל גוף בחמין אינו שוה לכל נפש, וכן אסור מדאורייתא להחם המים. ואף בומניינו שיש מקלהה בכל הכתים שלגנו, וא"כ להתקלה הוא ודאי דבר ששהה לכל נפש. מ"מ י"ל שגם בומניינם לרוחן אבר אחר היה שוה לכל נפש, ואעפ"כ החמירו חכמים לאסור להחם מים לזרק ורחיצת כל גוף אבר אחר, מפני שרחיצת כל גוף בבת אחת אינו שוה לכל נפש^(טט). וכן י"ל שהמקלהה שלגנו דומה לרוחצת אבר אחר שלם, שאסור מדרבנן אותו רוחיצה אחרת שאינו שוה לכל נפש. וגם בומניינו יש סוג רוחיצה שאינו שוה לכל נפש אלא למענניין הרגילין בזה, כגון לישאר שקוע באמכבה (אפשר). עכ"פ אף אם רוצה לטעון שהתקלה בומניינו הוא דבר ששהה לכל נפש (ואין כאן איסור דאורייתא), מ"מ עדין אסור מדרבנן. בין לרמב"ם לבין ר' לומז'ר^(טטט).

עזה איך להשתמש במים חמימים ביו"ט: הא שנזרו לאסור לרוחץ ולהשתטף בחמים, היינו דזוקא "חמים", אבל "פושרין" דינם כ"צונן"^(ט). ולכן אם יכול למצוות עזה איך לא לבשל המים, ויהיה המים רק פושרין, יהיה מותר למצטער להתקלח במים "פושרין" כמו שמותר במים "צונן". לגביו הוצאות מים מהברושים הנמצאים בברינו, יש שני בעיות. א) בשימושם מים חמימים מהדרוד (בווייל"ר בלע"ז), מים קרירים נכנסים במקומם, ומהבשל. ב) המים חמימים שהוציאו מתרבעין אם צונני ומהבשל^(ט). ולכן, אם אפשר למנוע מים חדשים מליכנס לדוד, א"כ אין בעיה של בישול בתוך הדוד. ולענין המים הוציאים שמהערבים במים צונן ביציאתו, אם אין יד סולדת בו אין בעיה^(ט).